

Gedaanteverandering van de Heer Ben Frie SJ

Het is een visioen. Wij kunnen God niet kennen, maar we maken ons een voorstelling van Hem om toch iets te kunnen zien van die fantastische heerlijkheid die Hij belooft – en soms al een beetje laat voelen. Misschien niet zo sterk als de apostelen, daar op die berg Tabor, die zelfs even de band zagen van Jezus met Wet en Profeten, maar toch: wij kunnen God gewaar worden in ons innerlijk leven.

Het zijn intense gelukservaringen, zoals bij de geboorte van een kind, grote momenten in ons leven dat we ontroerd raken, of de schoonheid ervaren van de schepping. En als je dat eenmaal geproefd hebt, dan wil je dat het altijd zo blijft. Maria Magdalena heeft Jezus gekend en liefgehad, en als Hij zich dan toont na zijn dood wil ze Hem vasthouden, maar Jezus' antwoord daarop luidt direct: 'Houd mij niet vast'.

In ons leeft een verlangen naar volmaaktheid dat ons ertoe aanzet om zelf de vervulling aan te brengen in ons leven – maar het resultaat blijft buiten onze macht. We kunnen hopen dat de wereld zich goed zal ontwikkelen, dat er toekomst is voor onze kinderen maar het is voorlopig nog verre van volmaakt. Onze stoffelijkheid houdt ons vast.

Even is er een moment in het leven van Jezus geweest waarop de volmaaktheid zichtbaar was. Zijn onbegrensde goddelijkheid werd zichtbaar. Een flits, een topervaring. Zijn kleding wordt 'glanzend als het licht', Hij verandert van uiterlijk, van gedaante als de volle waarheid van zijn leven aan het licht komt en zichtbaar wordt. Een flits, even is de volmaaktheid van de hemel overweldigend. En dan is het weg. De eeuwigheid toont zich in het eindige en tijdelijke, maar dat kan niet blijven en dan is het weer allemaal zoals het was, bijna.

Het verhaal over de gedaanteverandering van Jezus is als het ware een sprookje over ons eigen innerlijk leven. Wij bouwen zelf een bestaan op, maar ervaren geleidelijk dat onze identiteit ons gegeven wordt: ons menselijk bestaan krijgt een goddelijke dimensie.

Dat kunnen we pas ervaren als we ons dat in geloof laten zeggen: niet eerst en vooral op jezelf bouwen maar je door God laten vormen, je identiteit aan Hem ontleen. Niet meer je eigen vrijheid scheppen, maar het leven dat je gegeven wordt volop aanvaarden, in je opnemen, je ermee verzoenen en de volheid ervaren van het goddelijk leven.

Voor Jezus betekende het: zijn roeping, zijn bestemming aanvaarden om te getuigen van het leven van God in ons. Mensen brengen tot zelfverloochening zoals Hij die zelf gekend had, mensen het inzicht geven dat leren ontvangen mooier is dan alleen blijven geloven in jezelf. Voortdurend roept het getuigenis van Jezus weerstand op, tegenreacties. Onbegrip, angst, ergernis. Mensen willen niet horen dat zij zichzelf niet genoeg zijn. Maar Jezus' getuigenis is sterker dan de mensen. Als zijn goddelijke werkelijkheid zichtbaar wordt, voegen zich bij Hem Mozes en Elia. Zij vertegenwoordigen Wet en Profeten: heel de Bijbel wordt voltooid in de ontmoeting met de hemelse Jezus.

De alles overtreffende schittering willen we vasthouden: als de hemel eenmaal hier is, moet die hier ook blijven. Drie tenten! Kijk de tenten in vluchtelingenkampen, kijk de tenten na de aardbevingen. Wat is er voorlopiger? Als wij proberen onze godservaring vast te houden, zijn we machteloos. Wat wij doen met onze vermogens is vreselijk ontoereikend ten opzichte van wat God ons geeft.

De voltooiing van Wet en Profeten vraagt wel het uiterste: ons leven. Maar het leven dat Jezus geeft schittert als het licht – eens te meer als Hij gestorven is. De hemel heeft zich hier gevestigd. Bij ons.

Jezus is daarvan het onbetwiste middelpunt: God zelf laat ons voelen dat Jezus de door Hem welbeminde Zoon is, de mens naar Gods hart. Duizendmaal duizenden dienden Hem en tienduizendmaal tienduizenden stonden voor Hem. Heel de schepping is Hem onderdanig, omdat Hij God voor ons zichtbaar maakte. Dat is het visioen. Ons visioen.